

ORIGINEA NUMELUI SÂRBILOR

(Articol apărut în „NAŠA REČ”)

De regulă, manualele sârbești descriu istoria sârbească începând din secolul al șaselea, din timpul strămutării din țările baltice, de parcă până atunci nici n-ar fi existat. Și atunci, unde ne sunt străbunii? Nu sunt, cumva, extratereștri? Odată cu această migrare, Sârbii au avut deja o limbă perfecționată, o orânduire socială elaborată, o concepție dezvoltată despre stat, cu obiceiuri și bazele culturale. Au avut și două-trei împărății. Și atunci, unde ne este leagănul?

Sfârșitul unei istorii mincinoase

Cauzele pentru cele de mai sus stau, înainte de toate, în acceptarea școlii istoriografice nordice și a celei Berlino-Vieneze, care, în mod intenționat a deformat istoria noastră, comițând astfel un fals după care Sârbii nu sunt poporul autohton dunărean și din Balcani de la începutul începuturilor. Prin aceasta ne-au răpit trecutul și au indus în eroare numeroase generații, toate în scopul unei dezrădăcinări totale a Sârbilor. Pentru noi, este de luat în considerare numai școala Autohtonă conform căreia avem două direcții, prima „indiană”, după care originea Sârbilor se află în India și cealaltă „Dunăreană” după care Sârbii au populat Ținuturile dunărene „de la început”, de unde s-au răspândit prin Europa, Asia Mică, ajungând chiar și în India. Cel care a fecundat direcția dunăreană este cronicarul din sec XII, Nestor Časni Kijevschi iar marii lui promotori sunt numele noastre de referință: Olga Luković-Pjanović, Jovan Deretić, Ranka Kuić, Miloš Milojević, Sima Lukin-Lazić, Laza Kostić, Pavel Šafarik, Ilija Živančević, Svetislav Bilbija, Milan Budimir, Dragoslav Srejić și mulți alții, cu dovezi de netăgăduit, găsiți la Lepenski Vir. Aici trebuie numiți și mulți autori străini: Cyprien Robert, Emil Birnuff, Adolf Pikte, Ami Bue, Lorenz Suroviečki, Francis-Maria Apendini și numeroși alții.

Aici nu se va vorbi detaliat despre teza conform căreia Sârbii au venit în Balcani în secolul al șaptelea al noii ere fiindcă toate dovezile vin în sprijinul afirmației că aceasta a fost ultima strămutare și anume în ținutul înaintașilor lor. Acestea sunt doar urmările școlii istorice germane, teorie care ne-a fost impusă. Sau, și mai importantă e afirmația lui Jovan Deretić că Sârbii nici nu au venit de dincolo de Carpați, ei au trăit din totdeauna în Ținutul dunărean. Iar polonezul Kazimir Źułt adaugă că Slovenii (citește Sârbii) au populat Ținutul dunărean din cele mai vechi timpuri, ca Iliro-Traci. În timpul domniei romane, Sârbii din nord au venit în ajutorul concetățenilor lor, băștinași, au rămas aici și și-au păstrat obiceiurile și limba.

Școala autohtonă au adoptat-o deja istoricii ruși și polonezi, printre care s-au distins Adam Miłkiewicz și Suroviečki cu Pavel Šafarik, pe care îl considerăm de al nostru fiindcă a fost profesor la Novi Sad. Toți aceștia susțin că limbile Slave au ocupat un loc central în grupul limbilor indo-europene iar Slovenii trăiesc din totdeauna pe teritoriile lor, de pe care au exercitat influențe și la răsărit și spre apus. Din păcate tragedia mondială stă în faptul că istoricii din vest nu au luat în

considerare, cu prilejul numeroaselor descoperiri, scrierea slovenă (respectiv sârbă), prin care multe „neclarități” și „mistere” ar fi fost ușor de dezlegat. Cel mai simplu exemplu este cel al domnitorului egiptean Apca (scris chirilic АПЦА) sau most (МОИТ), care, pentru istoricii vestici au fost mistere de nedelegat.

În introducerea în lucrarea „Migrarea Sârbilor în Balcani și primul stat” autorul necunoscut expune următoarele: „Savanții consideră că teritoriile din Europa de vest și de mijloc au fost populate din pleistocen (diluviu, epoca glaciară) și că în Balcani omul apare în perioada ultimei glaciații (acum 40.000 de ani). Pe baza descoperirilor din peșterile de sub dealul Jerinin, în satul Gradaț și în Risovača la Venčaț au fost elaborate imagini ale vieții omului. Cu cca. 25.000 de ani înaintea noii ere omul părăsește peșterile, fapt cu care se termină primul capitol al istoriei colectivității umane pe teritoriul Serbiei. Descoperirile arheologice din Đerdap (Porțile de Fier n.t.) au confirmat că acolo s-a dezvoltat una din cele mai complexe culturi din Lepenski Vir (7.000 – 5.500 a. Ch.)

„Cum zici că te numeai tu, neamule?”

Istoricul Sârb Jovan Rajić, în „Istoria Sârbilor” (1794), pe baza unor surse vechi, deduce originea Sârbilor din Sabirii Huni. Alte surse o indică din Srbata-Sarmata, și, de asemenea din râul Serbița (dintre Eufrat și Tigru, în Mesopotamia, actualul Irak). Unii autori deduc numele Sârbilor din cuvântul Sobranie (sobor, adunare) și alte asemenea iar alții îl leagă spațial de Siberia, una din protopatriile noastre. Istoricul Slovac Pavel Šafarik, leagă numele sârbesc de cuvintele Sjarbi, Serb, Serbin, Sibrin care, toate, indică semnificația neamului, poporului, care are aceeași semnificație ca latinescul „gene” și „natio” sau cuvântul indian Serim, care semnifică poporul de același sânge. Neda Marinović, în descrierea celui mai vechi popor din Balcani, arată că Sârb, în limba străveche indiană, sanscrită, din care au derivat toate limbile indoeuropene, între care și limba sârbă, semnifică pe omul liber, pe viteazul care luptă veșnic pentru propria supraviețuire. După istoricul rus Veltman, în lucrarea „Atila și rușii”, numele de Sârbîn s-a referit, din vechime, la statutul de soldat, războinic în Rusia, iar Sârb a însemnat ostaș, om curajos și, chipurile, din Sârbi s-au născut Kazacii. Și astăzi, în jurul Volgăi, cuvântul Serbo semnifică familia, neam, rubedenie, iar la Beloruși cuvântul Sabr, sau Sjarb înseamnă forță, mulțimea norodului de același sânge și limbă. La Velikoruși cuvântul Serbi înseamnă un neam de oameni sănătoși, eroici, puternici. La Sârbii de Lujiță cuvântul Sorab înseamnă omul cel mai inteligent, mai frumos, mai ales din neamul respectiv. La Ukrainieni cuvântul Sirbin înseamnă a gospodări. La poporul sârbesc există, din vechime, expresia laudativă pentru răposat pentru care s-a considerat că a fost bun și a trăit la distincții înalte cum că „A fost un Sârb adevărat și a trăit sârbește”. În Muntenegru numesc pe un erou curajos „Sârb din Kosovo”. Și în limba turcă cuvintele Sirb și Serb semnifică un popor curajos, războinic și de nesupus. La vechii Perși, cuvântul Sarb înseamnă căpetenie, conducător. La Arabi, Caldeeni și Evrei cuvântul Srb înseamnă om liber, viteaz, nesupus. În sanscrita veche cuvântul Serbh

semnifică faptul să nu te dai nimănui iar rădăcina acestui cuvânt înseamnă sământă, generație și neam. Șafarik și Kolar au citat, de asemenea, că Srbi înseamnă neamuri, apartenență. Unui necunoscut un Sârb va spune „Cum ziceai că te cheamă, neamule?”

De ce Vlahi?

De Sârbi se leagă uneori numele de Vlah, pe care turcii l-au preluat de la Croați. Acest nume a aparținut Celților cu care Sârbii au venit în contact cu 400 ani înaintea erei noastre. Ulterior, prin Vlah se înțelegea agricultor sau păstor. Când Turcii au ocupat statul sârbesc, Sârbii s-au retras în zonele muntoase unde se ocupau mai ales cu agricultură și păstorit și, din acest motiv, turcii i-au numit Vlahi, cu toate că acest cuvânt desemnează o ocupație nu un popor. Astăzi prin Vlahi se numește poporul care trăiește în România. Vechii istorici le dau Sârbilor numele de Raț, care provine din denumirea omului din Raška, patria Sârbilor de dinainte de mutarea în Balcani. Numele de Srb și Sorab își are originea din limba sârbă unde are semnificația imensității și forței poporului de același sânge. De aceea se crede că Sârbii, în perioada dobândirii numelui lor, posedau aceste calități. În „istoria popoarelor Asiei de Mijloc” Joachim a notat cuvintele guvernatorului megieș Hiu Iu, din anul 160 a.Ch.: „Sârbii ne-au atacat de 30 de ori din primăvara până în toamnă”. De asemenea, omul de stat chinez Țai Iun spune: „De când au fugit Yunii (Hunii) s-au întărit Sârbii și le-au ocupat pământurile, au o sută de mii de ostași și sunt culți, neamurile lor sunt mai puternice și mai numeroase și noi nu putem să ne împotrivim lor”. Cercetările au confirmat că chiar și în Tibet, și astăzi există denumiri care sunt curat sârbești, ca: „chedo (odor, n.t.), iarac (șanț, n.t.), sila (putere, n.t.), țiga, (pisica, n.t.), rudnic (mină, n.t.), gora (munte, n.t.), luț, ca și nume: Bojan, Milovan, Srbița și altele, Miloš Milojević a consemnat 710 astfel de nume. Germanul Eckermann susține că numele de Sârb semnifică popor, iar Heinrich Leo – că acest nume vine din numele sanscrit Sarb sau Srp care semnifică un popor care se mută des. Francezul Cyprien Robert, un remarcabil slavolog, spune că numele de Sârb înseamnă o întreagă rasă de popoare și aceștia sunt Ilirii, cei mai vechi slavi. În prefața la „Mica gramatică a lui Vuk Karađić”, Jakov Grim a scris: „Că nu există un nume mai glorios care s-ar putea folosi pentru toți slavii din sud (Jugoslavi n.t.) și că nici un neam nu are o istorie care s-ar putea compara cu cea sârbească”.

Venzii aceiași cu Sârbii

Dr. Deretić citează că, în înscrisurile rămase după Alexandru Cel Mare, s-a consemnat că un mare conducător de oști, înaintea lui, a întreprins o expediție din peninsula Helmă (Balcanică) spre răsărit până în India. Asta s-a petrecut cam la mai mult de 2000 ani înainte de Christos, iar acel mare conducător a fost Nino Belov care e pomenit în Sfânta Scriptură ca Nebrod. Ținta lui a fost India.

Descoperirile recente au confirmat faptul că Slovenii (Sârbii), ca Arieni, au ocupat podișurile iraniene și ținuturile Indului și Gangelui. Obiceiurile lor au rămas

consemnate în Vede. În consecință Slovenii s-au dovedit a fi purtătorii Arianizmului în timp ce Hindușii înșiși consideră că Vedele le-au fost dăruite de către Zei.

Germanul Jürgen Spanut, cercetând istoria germană, descoperă morminte sârbești pe pământul Spaniei, Portugaliei și Breitaniei la 3000 ani înainte de Christos. El mai descoperă, în peștera de la Mas-d'Asil, din Franța – cuarțuri care reprezintă primele începuturi ale formării scrisului de la glaciațiune până la perioada istoriei timpurii. Iar în localitatea Glosel a descoperit pietre pe care a găsit sculptați cerbi, urși, și animale care ar putea fi pantere, sau cai sălbatici, cu însemnări care se pot raporta la scrierea „filistină” sau de „Sinai” Aceste săpături sunt estimate la nouă până la zece milenii vechime înainte de Christos. Arheologul Francez Morlais a numit această scriere „alfabetul Glozel” iar Jürgen Spanut notează: „Cei care au inventat această scriere au pus piatra de temelie civilizației noastre”. El crede că e vorba de Filistenii dar, prin comparare cu alfabetul nostru chirilic rezultă că e vorba despre Sârbi.

Ilia Živančević a scris că Slovenismul a fost întins de la Vladivostok până la Adriatică, precum șira spinării omenirii.

Cele mai vechi manuscrise chaldeene, asiriene și misire precum și monumentele din piatră a civilizației umane, sunt vechi de vre-o șapte mii de ani. După acestea, cel puțin tot atât de veche e și istoria Sârbilor. În aceste monumente e pomenit numele Sârbilor nu și al Slovenilor. Și „jurnalul de curte Chinez”, care fost scris neîntrerupt două mii de ani înainte de Christos conține date după care Sârbii au trăit în acel timp în Sarmata asiatică și în ținuturile de dincolo de Don. Pe atunci poporul Sârbesc a trăit în întinderile de la Siberia până la Veneția italiană. Francezul Robert Cyprien a dezvoltat teoria despre proveniența tuturor slavilor din Ilirio-Sârbii adică din Sârbii balcanici din ținuturile dunărene, care se întindeau de la Marea Baltică până la Caucaz și Marea Caspică. Pe Sârbii de la Dunărea de Jos el îi numește Proto-Sârbi sau Sârbii Primordiali și despre Proto-Sârbi susține că sunt anteriori lui Moise. Iar despre venirea mai târziu a Sârbilor în Balcani, Cyprien spune că ei au venit doar în ajutorul fraților lor în lupta împotriva Romanilor. Nu e de mirare că de atunci unele popoare și-au modificat limba dându-și chiar și alte denumiri, din cauza distanțelor enorme și dificultăților de comunicare.

După scrierile lui Jornand și Procopiu, Vendi și Sârbii sunt două nume ale aceleiași trunchi de popor. Sârbii din Lujite spun despre ei că provin din Serbia balcanică, fapt pe care îl confirmă istoricii germani Setghen (Schottgen) și Krajsih (Kreusing), luând ca bază aceleași denumiri ale oamenilor, râurilor, munților altor noțiuni geografice. Polonezii au stabilit prezența Slovenilor (Sârbilor) pe malurile Baltice la mai mult de 2000 de ani înainte de Christos. Aceștia au fost Protosloveni (Protosârbi), ai căror urmași sunt Sârbi Lujiteni de astăzi. Olga Luković-Pjanović spune că Bosnia și Slavonia au fost sârbești și se numeau „Serbia Albă” și că se întindeau până la granițele germane. Robert Cyprien conchide că Sârbii sunt trunchiul cel mai vechi al rasei Slovene și că, la apus îi numeau Venzi precum și că locuitorii Sarmatiei sunt Sârbi autohtoni. După Ilija Živančević, Codul lui Dușan

reprezintă doar continuitatea sorgintei tradiționale vendice, iar Walter Wust scrie că limba sanscrită a devenit din cea vendă dar nu-i poate determina data. El susține că ea a venit în India dinspre nord și, după toate datele comparative, singura posibilitate este ca aceasta să fi fost limba Sârbă. Aceasta concordă și cu Ilia Živančević care spune: „Slovenii le-au dat altor popoare cuvântul” și el stabilește ca timp de naștere a limbii sanscrite anul 4500 înainte de Christos, în timp ce Emil Burnouff găsește că acest lucru ar fi avut loc mult mai înainte, chiar în vremea „întunecatei preistorii”.

Nikola Frere, după cum spune Șafarik, consideră că limba Sârbă e mama limbilor tracă și greacă. Șafarik în opera sa „Starozitnosti” (Despre lucruri vechi n.t.) scrie: Sârbii trăiesc în Europa din cele mai vechi timpuri sau din vremuri preistorice, iar un popor atât de răspândit își are originile în vremurile cele mai îndepărtate. Despre limba Sârbă Șafarik spune: „E atât de originală, pură, perfectă gramatical, bogată încât nu s-ar fi putut configura fără un popor primordial și independent”, iar limba Sârbă veche a cu totul asemănătoare celei moderne de astăzi ceea ce este o raritate în istoria limbilor. Iar când e vorba despre scris, încă nimeni nici măcar nu s-a apropiat de regula lui Vuk „Scrie precum vorbești, citește precum e scris”.

„Rașani” (cei din Rașca n.t.)

Sigismund Herbestein se referă la faptul că Sârbii au trăit de-a lungul întregii coaste a Adriaticii, de la Veneția până la Constantinople, incluzând aici și Țarigradul Sârbesc apoi se referă la Moesia, ca regiune balcanică, pe care Grecii și Romanii o împărțeau în Moesia Superioară și cea Inferioară apoi amintește de Sârbii din Lужице și de Sârbii din actuală Ungarie. Robert Cyprien spune de Dunăre că este un fluviu sârbesc, iar pe Sârbi îi numește popor de început și mamă a popoarelor iar limba sârbă limbă-mamă. Nestor din Kiev, Leonik Halkokondilo și Robert Cyprien sunt de acord și cu toții numesc bazinul dunărean leagănul protoslav al Europei.

Filologul și lingvistul Croat Tomislav Maretić s-a referit în câteva rânduri la originea Sârbilor. Între altele, el spune: „Mulți istorici germani și ruși sunt de acord că Herodot, prin Traci îi subînțelegea pe Sârbi. Originea acestui cuvânt o explică astfel: Între Sârbi a trăit, din timpuri imemorabile un neam numeros cu numele de Rașani sau Rași. Acest nume a fost dobândit încă în vechea patrie India, după numele râului Rakșā, care înseamnă culoarea roșu-purpură adică culoarea Sârbească. Căci Rașanii primordialii sunt Sârbii Roșii care au existat în Rusia până în secolul al nouălea. Pe vremea lui Herodot acești Sârbi au trăit în Asia Mică iar în Balcani – în Tracia. După numele lor a căpătat numele și vechea Rașca din Tracia, în jurul râului Rasa, afluent al Mariștei. Ruinele Cetăților al căror nume a fost Ras sau Rașca se mai află și astăzi în Tracia, Serbia și chiar în Germania, în timp ce râuri cu același nume există în India, în zona Sârbilor de demult. Astfel numele Tracilor este o formă greșită a Rașilor”.

Într-o referire scurtă Maretić combate teoria lui Constantin Porfirogenet, împărat bizantin și contemporan cu domnitorul sârb Časlav. Cum Porfirogenet după o domnie de numai cinci ani (954-959) s-a consacrat istoriei, Maretić spune: „Există

scriitori ca Porfirogenet care explică samavolnic numele de Sârb ca provenind din latinul *servus* care înseamnă sclav. Această intenție a lui de denigrare a unui popor atât de mare nu a avut bază fiind contrară relatării chiar a lui Porfirogenet că Sârbii se numeau Sârbi chiar înainte de fi venit pe tărâm bizantin. În afară de aceasta numele Sârbilor din Lужица și a Sârbilor ruși, confirmă originalitatea numelui de Sârb căci aceștia nu avură nici o legătură nici cu imperiul grec și nici cu cel roman”.

Arheologie nepăsătoare

Pentru a se putea stabili credibil unde au trăit Sârbii în Evul Mediu timpuriu este necesar ca datele istorice și cele lingvistice să se compare cu cele arheologice. Din păcate, tocmai în ținuturile nordice în care au trăit Sârbii există puține morminte cu movile cercetate și, în general localități unde există semne că au trăit Sârbii.

Arheologia noastră, indiferentă față de trecutul sloven și sârb, nu a acordat atenția cuvenită studiului Slovenilor la noi și, cu atât mai puțin în Polonia, unde, după opinia unor specialiști, se și caută patria Sârbilor. Un număr mare de date vechi și noi despre cimitirele sârbești medievale din Polonia a adunat Helena Zol-Adamikova și le-a publicat, în parte, în anul 1975.

În căutarea rădăcinilor Sârbilor, participă și arheologul dr. Đorđe Janković, profesor la facultatea de Filozofie din Belgrad. O parte din cercetările sale le-a publicat în cartea „Movile sârbești”. Deși se ocupă aici exclusiv cu problema înmormântării, profesorul Janković dă și multe date despre habitatul Slovenilor respectiv a Sârbilor. Pe lângă faptul că punctele sale de vedere le întemeiază, în principal, pe săpături, dr. Đorđe Janković este unul din rarii cercetători care s-a ocupat și cu sursele arabe.

Sârbii – Arieni din Iran

După unele teorii științifice, devenirea așezămintelor omenești se determină pentru diferite zone în diferite perioade. După altele se consideră că primele așezări au fost cele din Asia centrală, de unde popoarele s-au strămutat, cu timpul, mai departe. Conform acestei afirmații despre Sârbi se consideră că sunt o ramură a seminției ariene sau indoeuropene, căreia îi aparțin și popoarele romanice, celte și germanice. Ca dovadă se aduce aceeași limbă a tuturor popoarelor slave, provenită din limba arhaică sârbă de origine asiatică.

Cu toate că istoricii i-au numit cu nume diferite, aceste neamuri s-au autonumit cu diferitele versiuni ale cuvântului Arian (Osetienii de astăzi se autonumesc și acum Ironi, iar denumirea lor anterioară – Alanii este de asemenea o versiune a denumirii de Aruan).

Iran, în traducere înseamnă – pământul Arieniilor iar întemeietorii a ceea ce noi cunoaștem ca imperiul persan au fost tocmai Arieni.

Împărații perși (Darius, Xerxes, Artaxerxes etc.) se numeau pe ei Arieni.

După Părintele istoriei, Herodot, Perșii din acea vreme au avut o fizionomie tipic ariană cu toate că de a lungul veacurilor s-au amestecat destul și cu alte popoare

cum sunt Elamiții (asemănători Dravidienilor) și alte popoare albe mediteraniene, ca Semiții (Asirieni, Arabi etc.) și popoarele caucaziene.

Toți istoricii antici sunt de acord la descrierea Sciților, Sarmaților și Alanilor (Arienilor) că sunt impresionant de înalți și puternici având de obicei păr deschis la culoare și ochi luminoși. Cercetările arheologice de astăzi o și confirmă. În kurganuri (cavouri, morminte) ale acestor luptători de stepă au fost găsite schelete ale așa numitului tip continental Nordic.

Între ele au fost găsite și schelete înalte de peste doi metri! Ceea ce e foarte neobișnuit fiindcă înălțimea medie a oamenilor din acea vreme era abia de 160 cm.

Femeile au fost și ele războinice, mitul antic la Amazoanelor provine din exact aceste spații. (Masageții, unul din neamurile ariene a avut, după Herodot, Regina-luptătoare).

Deci după unele cercetări lingvistice, înseși numele de Sârbi și Croați, își au originea la acești luptători din stepă. Chiar și astăzi, în Iran, există provinciile Sarvestan și Horuvatia și mai există și legende iraniene despre Împăratul care i-a așezat pe Sarvi și pe Horuvați în nou cuceritele provincii din Europa.

În Sarvestan, în Iran, locuitorii de astăzi sunt de religie musulmană cu toate că poartă în continuare portul străvechi (opinci !!) iar femeile lor nu poartă ferigea și șaluri.

Sârbii și Croații au supus, pare-se, neamurile slave și, un timp, au fost stăpânii asupra unei părți din Sloveni dar, mai târziu au fost și ei slovenizați și și-au uitat limba inițială (În acea vreme limbile slovene și cea iraniană nu se deosebeau prea mult).

În vremea migrării popoarelor Sârbii și Croații s-au așezat cel mai departe la apus, în actuală Saxonie și Silezia. (saxonii sunt de asemenea de origine Scita).

Mai târziu Sârbii s-au așezat în actuala Slovacie (Serbia Albă) iar Croații în Polonia de sud (Croația Albă). Sârbii care au rămas în apus se numesc și astăzi Sârbi Lujiceni (din Lujița n.t.)

Împăratul Bizantin Heraclie, a chemat Sârbii să se așeze în Macedonia (Grecia de Nord și actuala rep. Macedonia), de unde trebuiau să respingă năvălirile Avarilor.

Din acele timpuri se pierde și ultima urmă a obiceiurilor arhaice ariene la Sârbi și Croați căci ambele au fost creștinate.

Extrase folosite din lucrările:

- Dr. Simo Jelača – „Opt milenii ai originii sârbe” și „originea numelui de Sârb”
- Pavel Šafarik – „Despre originea Slovenilor”
- Olga Luković-Pjanović – „Sârbii, poporul cel mai vechi”
- Ognjan Radulović – „Cercetări ale rădăcinii Sârbilor”
- Internet, cuvânt cheie „Storm”

Întocmit: Goran Mrakić